

KONDOR KATALIN

HUNOR ÉS MAGOR – A KÖZÖS GONDOLKODÁS SZIMBOLIKUS PÁRJA

Beszélgetés Tímár László vállalkozóval

– Elárulhatom az olvasóknak, hogy az Ön cége, a Pajzs, amely gépjárművédelemmel foglalkozik, támogatja a Trianoni Szemle című folyóiratot, amelyre bizony ráfér a támogatás?

– Természetesen. Én ezt nem titkolom. Úgy vélem, a vállalkozók többségének megvan a lehetősége, hogy a rászoruló rétegeken segítsen. Mondok egy példát. Ha jól tudom, van körülbelül 150 ezer mozgássérült ember Magyarországon. Mi is alkalmazunk egy ilyen fiatait, most már nyolc-kilenc éve itt van köztünk. Nem azért kapott munkát, hogy hasznot termeljen nekünk mindenáron, hanem azért, mert papírja van arról, hogy sem szellemileg, sem testileg nem száz százalékosan egészséges ember. Ezzel lehetőséget adunk egy családnak arra, hogy az életminősége ja-

vuljon, ráadásul még külön felügyeletet sem kell megszervezniük a gyermekük számára, nem kevés pénzért, mert nálunk védelem alatt van. Ha ezt mások is megtennék – durván számítva van száz-százötvenezer magyar vállalkozás, és most hagyjuk a multikat, mert ők mások –, akkor szebb lenne az élet.

– Ez nagyon szép gondolat, de én azt tapasztaltam, hogy a vállalkozók a kultúrára nemigen áldoznak. Az nagyon jó, hogy a Trianoni Szemle és Ön találkoztak, bár az az igazság, hogy még a támogatással együtt sem tud a lap rendszeresen megjelenni, holott szerintem nagy szükség lenne rá, legalább negyedévenként. Ezzel a témával sem a magyar sorsot, sem a világ sorsát illetően szerintem nem szabad felhagyni.

- Ebből a témából bizony nem lehet kikeveredni, hiszen benne vagyunk akarva-akaratlan, akkor is, ha mi nem élünk még a trianoni tragédia idején. Ám most itt vagyunk ebben a hazában, és nagyon fontos, hogy ismerjük a múltunkat. A hazudozás, a félrevezetés, az eltitkolás nem vezet sehová. Tudnunk kell, kik voltak az őseink, tudnunk kell, mi történt velünk, kik által és miért történt velünk mindaz, ami történt. Szerintem büszkék lehetünk a történelmünkre, még akkor is, ha szét vagyunk szabdalva, s elvesztettük az ország kétharmadát.

- *Az Ön családjában beszélgettek Trianonról? Mert én rendre olyan emberekkel találkozom, akik elmondják – a II. világháború után született emberekre gondolok –, hogy gyerekkorukban semmit sem hallottak a történelemnek erről a gyászos és tanulságos fejezetéről jó sokáig.*

- Akár Trianonról, akár például a magyar őstörténetről beszélünk, én is csak felnőtt fejjel találkoztam ezekkel a témákkal, mert érdekelt a múltunk, és az, hogy miért tartunk ott, ahol tartunk. Gyermekként az ember magától ritkán bukkan ilyen tudnivalókra, őt irányítani kell. Ez viszont nálunk sem, meg nyilván a legtöbb családban sem történt meg, mert félték az emberek, a hivatalosságok meg hazudtak és elhallgattak fontos tényeket. Ami az újkori történelmet illeti, gyerekként nagyon nehezen viseltem, hogy kötelező kisdobosnak lenni meg úttörőnek. Ha az emberre valamit ráerőltetnek – és ilyesmivel ma is találkozhatunk –, az nem helyes. Lehet agymosást csinálni „ipari szinten”, ezt a szovjet érában meg is tették, most persze uniós módon teszik meg, de nem hinném, hogy célt érnek vele. Mi is úgy nőttünk fel, hogy eltitkoltak előlünk tényeket, információkat, mégis kerestük az igazságot.

- *Az elmúlt években, társaságokban nagyon sokszor előkerült az a gondolat, hogy azok a politikai dogmák, amelyeket öröknek és megváltoztathatatlanak állítottak be, és megpróbáltak elhíttetni velünk, egyszer csak megdőlnék. Lelepleződnek, mert nem igazak. Ilyen egyebek közt a határok sérthetlensége. Hiszen ha csak az utóbbi húsz-huszonöt esztendő történéseit nézzük, számos példa van az öröknek hitt határok megváltoztatására.*

- Megmosolyogni való kijelentések, dogmák ezek. Én hiszek abban, hogy minden valamikor visszakerül valódi medrébe, visszakerül jogos tulajdonosához. Jelenleg létünknek abban a szakaszában vagyunk, hogy mások birtokolják azt, ami nem az övék. Természetesen bizonyos politikai érdekek fontosnak tartják ezt az állapotot, és most ők irányítják a folyamatokat érdekeiknek megfelelően. A történelem viszont nagyon sok esetben adott arra

példát, és remélem, nem a magyar példa lesz az utolsó arra, amikor minden visszakerül a megfelelő időben a maga helyére.

- *Irigylem az optimizmusát, most ugyanis úgy tűnik, a közeljövőben aligha érünk meg bármifajta eseményt, amire ráillik, íme, az „igazság pillanata”. Viszont hadd osszak meg Önnel egy eretnek gondolatot, amely egyebek közt megerősítést nyert a balkáni háború azon eseménye kapcsán is, amikor „megismerkedtünk” azzal a kifejezéssel, miszerint az albánok, a koszovóiak „kiszülték” az őslakos szerbeket Koszovó mai területéről. S nekem – no, itt jön az eretnekség – már régen az a nézetem, hogy a Föld nevű bolygó legnagyobb baja, és sok-sok gond eredője az, hogy túlszaporodott az emberiség. A mennyiség átcsapott minőségbe. Hitem szerint a Teremtő csupán egyetlen emberpárnak mondta, hogy szaporodjatok és sokasodjatok, népesítsétek be a Földet. De azt nem mondta, hogy ne férjete el rajta. Szerintem a mai migráció eredendő oka is itt keresendő, sőt még a Trianonkérdésbe is belejátszott, de ezzel az okosok sem akkor, sem ma nem hajlandók szembenézni.*

- Sokat gondolkodtam ezen a kérdésen magam is. Ha a jelenlegi helyzetet nézzük, állítólag vagy ötvenmillió ember vár arra, hogy bejöjjön Európába. Nos, akkor vegyünk egy átlagos panellakást. Mondjuk hatvan négyzetméterest. Ha ott öten élnek, akkor lehet erőlködni, hogy fogadjanak be másik húsz embert, de az biztos, hogy a lakás élehetetlen lesz, mind a befogadók, mind pedig a jövevények számára. Ugyanígy van ez nagyban is. Ha Európában durván van 500 millió ember, s melléjük rakunk még 50 milliót, ráadásul úgy, hogy gazdasági válság van, munkanélküliség van, s a jövevények olyan emberek, akik nem is akarnak integrálódni, nem is akarják fölvenni a vallásunkat, nem tudnak dolgozni, mert nem ismerik a nyelvet, de talán nem is akarnak, akkor azoknak a rovására fognak élni, akik termelnek, akik értéket adnak hozzá az élethez. Úgy gondolom, kétféle embertípus él a földön. Az egyik, aki él, a másik, aki élőködik. Akik élnek, azok megtermelik maguknak azokat a javakat, amikből élni tudnak. Az unióban persze már lehet tapasztalni, hogy olyan törvényeket hoznak, melyek ezeket a bevándorlókat, a dolgozni nem akaró embereket törvényekkel erősítik, s elvesznek a javakból. De csak azokból a javakból tudnak elvenni, amiket azok az emberek állítanak elő, akik dolgoznak, akik hozzájárulnak a léthez. Nekem meggyőződésem, hogy ez öngyilkosság. Az már a szubjektív véleményem, hogy e mögött szándékos, tudatos erő állnak, s ezek szándéka a fehér faj, a fehér emberek szétverése, tönkretétele.

– *Ezt ma már csak azok nem akarják észrevenni, elismerni, akiknek érdekük a hazugság. Évekkel ezelőtt, mindazt, ami ma történik, előrevetítette már Oriana Fallaci író, újságíró, Csurka István író, politikus és Michel Houellebecq, francia író, a nemrég megjelent Behódolás című regényében. No meg sok ezernyi ember, akik bölcsebbnek tűnnek, mint az őket vezető politikusok. Csak éppen az utóbbiak azt nem akarják elismerni, hogy Európa – nem elrablása, mint a mitológiai történetben – hanem elárulása, eladása akkor következett be, amikor sokmillió lakosú országoknak – mint például Németország – nem tetszett az alantas munka. És ezek elvégzésére behívták a messi országok lakóit. Szerintem az az ország, az a nemzet, amely nem tudja eltartani magát, és az úgymond „alja” munkára másokat hív be, az megérdemli a sorsát.*

– Európa nyugati felén az emberek nagyon ellustultak, elkényelmesedtek. Ugyanez mondható az Amerikai Egyesült Államokra. Ha ez utóbbinak valamire szüksége van, akkor egyszerűen megindít egy háborút, letipor, kifoszt egy országot, azaz exportálja a maga „demokráciáját”. Ami nem más, mint erőszak, nyomor, káoszok. A nyugati világban a második világháború után oly mértékű agylúgozás indult el, hogy az emberekben már fel sem merül, vajon aki idejön, az jó szándékú, vagy rossz szándékú-e? Nem ismerik fel a nyilvánvaló jelekből, hogy óriási a baj, s a túlterheltség és egyéb politikai érdekek következtében a megfelelő szolgálatok sem képesek minden esetben kiszűrni a gyanús elemeket.

– *Akkor jegyezzük meg, hogy éppen azon a napon beszélgetünk, amikor Németországban felszállt a vonatra egy baltás gyilkos, egy valamikor talán Afganisztánból érkezett muszlim, és gyilkolni kezdett. Egyetlen ember képes tehát sok másikat, ártatlant megölni. Ez még csak a kezdet, valószínűleg történnek még ennél borzasztóbb dolgok is. Ez az állapot mindaddig fennmarad, amíg Európa nyugati, most még alvó részre fel nem ébred és azt mondja, hogy ebből elég volt és ne tovább.*

– Én hiszek abban, hogy az univerzumban nincsenek véletlenek. Az ok-okozat törvényszerűsége működik. Ok az, ami az emberekben az elmúlt évtizedekben végbement. Az, hogy elpuhultak, ellustultak, a védekezőképességük nagyrészt kihalt. Az okozat pedig az, hogy ezt a gyengeséget, az alapjaiban megváltozott tudatállapotot és a vele járó idiotizmust az erősebb, az élelmesebb, az „élni akarok bármi áron” elvben élő faj ki fogja használni. Ők most csak azt teszik, amit megengednek nekik, mert senki sem vonja őket felelősségre. Ezt ők nagyon is jól tudják. Mi mást tennének, mint hogy az ösztöneiket szabadjára engedik? Szerintem ezt a földet mi kölcsönkaptuk, hogy jól

sáfárkodjunk vele. Ezért hiszem, hogy felelősségünk van abban, miként cselekszünk, nem mindegy, milyen életteret fogunk átadni az utódainknak. Lehet, megrónak engem, de ebben a hatalmas demokráciában, amelyben élünk, szerényen megjegyezném, mi rabszolgák vagyunk. Ki-ki a maga módján, de rabszolgák vagyunk, rabszolga életet élünk. Hogy ez meddig lesz így? Erre választ adni nem tudok, de nem lenne jó, ha gyermekeink földönfutóvá válnának, s bármilyen okból el kellene menekülniük az őseinktől örökölt földről, a saját országunkból. Ahogy nekem is sok ismerősöm elhagyta már az országot, s közülük többen mondták, valószínű, hogy nem itt fogják örök nyugalomra hajtani a fejüket. Nem ilyen jövőt szeretnék a gyermekeinknek. Ha Európában nem történik radikális változás, és a mi életünk értékei eltűnnek, mert hagyjuk ezeket eltűnni, akkor maradunk rabszolgák. Jelenleg ugyanis azt kívánják (nem csak) tőlünk, hogy úgy éljünk, ahogy ezt máshol és mások kitalálták nekünk. Ezek a máshol élő mások azt akarják, hogy az egész világ úgy élje az életét, ahogy ezt ők megmondják. Majd ők határozzák meg, hogy ki a barát, ki az ellenség, ki a jó, ki a rossz, ki a jó „demokrata”, ki az, aki a „demokratizálódásban” külső segítségre, támogatásra szorul, ki a jó terrorista, és ki a rossz terrorista. Szánalmas, önző gondolkodás, aminek sajnos mi iszszuk a levét, meg azok az államok, ahová ezt a „demokráciát” exportálták. Tudja, a farkasról lehet tudni, hogy ő a farkas, minden tulajdonságával együtt. Ezért az ember távolságtartó magatartást tanúsít a farkassal (is). De amikor a farkas úgymond „báránybőrbe” bújlik, és azt akarja elhittetni, hogy ő bizony a „bárány”, ahhoz már nem elég HINNI, ELHINNI, hogy ő tényleg a „bárány”! Erről jobb meggyőződni és tudni az igazságot! És ha kiderül az igazság, akkor minden tudatos ember ettől az ármánytól jogsosan messze akar kerülni. De nézzük meg, hogy kinek is van szüksége a másikra. Az évszázadok óta elbutított, kiszákmányolt, lerabolt népeknek e „demokráciát” terjesztőkre, vagy éppen fordítva? Nem szükséges hozzá különösebb töprengés, hogy tisztán látszódjék. A jelen földi világunkhoz értéket hozzá nem rakó, értéket nem teremtő rétegnek van szüksége az értéket megteremtőkre, hiszen ők abból élnek, amit így vagy úgy, de elvesznek az értéket megteremtőktől. Nélkülük szó szerint éhen döglének. Tudniillik, mindig az élősködőnek van szüksége a gazdatestre és nem a gazdatestnek az élősködőre.

– *Jól elkanyarodtunk Trianontól! Vagy mégsem? Hiszen az is egy olyan történelmi bűn volt, amelynek a következményei máig hatnak. Ön hogyan látja a mai Magyarországra nézve Trianon leglényegesebb hatását?*

- A történelmi Magyarország egyben, egységesen a világ harminc leggazdagabb országa között lenne, ami állapot nem mindenkinek tetszett sem akkoriban, sem ma. A trianoni nemzetgyalázás óriási kárt okozott a magyar nemzetnek, ami a jelenben is érezteti a hatását. A társadalom egy része ma is elképesztő nyomorban, nélkülözésben él. Az országot a multinacionális cégek irányítása alá vonták, s eddig bármely kormányzat került is hatalomra, az vagy hazaáruló módon játszotta ki idegenek felé a nemzeti vagyunkat, vagy ha ennek ellenállt, akkor jelentősen korlátozták, korlátozzák annak mozgásterét. Elgondolkodtató, hogy ugyanazt a munkát Németországban egy munkás a többszöröséért végzi, mint itthon. S minden oldalról kiszípkázzák tőlünk a pénzt. Trianon óta már az is önmagában művészet, hogy nem lehetett elpusztítani az országot, a magyarságot. Én hiszem azt, hogy nem is lehet, mert ez nem embertől függ. Aki erővel teszi a mi földünkre a lábát, az előbb-utóbb kárhozatra kerül. Az az erő, amely pusztító szándékkal jön ide és ránk akarja erőltetni az akarátát, az kudarcra van ítélve ugyanúgy, mint ahogy korábban mások is kudarcot vallottak. De visszatérve a kérdésre, anyagiakban mérve nagy veszteséget okozott és okoz mind a mai napig minden magyarnak Trianon utóhatása. De mint tudható, a világunk nem csak az anyagból, az anyagiból áll. Meggyőződéssel vallom, hogy sem a múltban, sem a jelenben semmi, de semmi sem történhet meg a magyarsággal a Magyarok Istenének akarata nélkül! És ez után is így lesz.

- *Amit a legtöbben emlegetnek, a nemzettudat sajnálatos eltűnése. Vedd el egy nép történelmét, és akkor azt csinálsz velük, amit akarsz, szól a bölcs mondás, és sajnos sok benne az igazság.*

- Nagyon fontos lenne, hogy ne félelemben éljük az életünket. Az emberek külső erőktől várják a megoldást, holt meg kellene érteniük, ha változást akarnak az életükben, akkor saját maguk kell, hogy legyen az a változás, amit szeretnének látni a világban. Van egy számomra nagyon komoly mondás, amit sűrűn osztok meg embertársaimmal: most tedd meg azt, amit más nem tehet meg, annak érdekében, hogy később megtehesd azt, amit más nem tehet meg. Tehát ha én azt szeretném, hogy az életemben változás legyen, és ennek pozitív hatása legyen a környezetemre, az egész országra, akkor igenis nekem változnom és változtatnom kell. És ha baj van, akkor nem azt kell mondanom, hogy én ezzel nem foglalkozom, mert ez nem az én bajom. Itt, a saját vállalkozásomban minden kollégának - húszan vagyunk - azt mondom, ha bárkinek problémája van, az nem az ő problémája, hanem a mi kis

közösségünk megoldásra váró feladata egyben. Tehát mindannyiunk megoldásra váró feladata és nem az egyéné. Erre talán nagyon jó példa a 2013-as árvíz, amikor az ország szinte egy emberként mozdult meg. És a nagy Németországban, meg másutt is emberéleteket követelt a katasztrófa, de Magyarországon nem. Ott voltam Győrújfalunál, emberfeletti erővel dolgozott mindenki, és nem tudott átszakadni a gát. Hiszem azt, hogy összefogással, egy nemzetként, nem pártokra szakadva, az ország érdekeit képviselve ki tudunk mászni ebből a tragédiából. Én is tudom, vannak bizonyos érdekkörök, melyek ezt nem akarják. Ezért van az agylúgozás, a butítás, ezért van az, hogy ha valaki föl meri emelni a szavát, akkor „lenácizzák, leantiszemitázzák, lefasisztázzák”, meg rasszistának kiáltják ki. Ha valaki fölemeli a szavát annak érdekében, hogy az országban, amelyben él, amelyben dolgozik, rend legyen, akkor ne lehessen megbélyegezni.

- *És ne lehessen megbélyegezni akkor sem, ha nagy történelmi sorsfordulóinkról hangosan gondolkodik.*

- A Biblia írja, mondá az Úr, mi néktek ezer év, nékem egy pillanat. Az, hogy egy-egy történelmi esemény, például Trianon felülvizsgálata most történik meg, vagy húsz, netán száz év múlva, annak nincs jelentősége. Én biztos vagyok abban, hogy meg fog történni.

- *No, de már az elcsatolt területekről „kiszültek” bennünket, ahogy már emlegettük. S nem mondhatjuk a ma emberének, hogy most ti tegyétek ezt, mert az nem lenne felelős kérés a világ szempontjából.*

- Nem azok fognak talpon maradni, akik tisztességtelenek - ez az én szubjektív véleményem - s akik tudatlanok. A mai világban nagyon fontos a tudatosság. Változóban van minden. A hitvilág mellett a biztos tudás világába is el kell jutni. Ha megértjük, hogy ha másnak kárt okozunk, azt vissza fogjuk kapni, akkor valószínűleg nem fogjuk megtenni. Úgy gondolom, nekünk, magyaroknak nem mennyiségben, hanem minőségben méretik az erőnk. Azt a magot kell szórniunk, továbbadnunk, amelynek alapján az emberiség - már közülük az, aki tudatossá akar válni - változtatni akar, és jobb emberré akar válni. Hiszem azt, hogy nekünk ennek a küldetésnek eleget kell tennünk, és segítenünk kell egymást. Nem fegyverrel, nem békétlenséggel, nem egymás ellen. Ez nagyon fontos! A három testvér-példa, a Rémusz és Romulusz, a Káin és Ábel és a Hunor-Magor. Míg Rémusz és Romulusz, valamint Káin és Ábel az egymás ellen való küzdelem példája, addig Hunor és Magor az egymásért való küzdelemé. Mi nem valami ellen emeljük fel a szavunkat, hanem valamiért. Nem valami ellen akarunk harcolni, hanem valamiért akarunk

tenni. Óriási gondolkodásbéli különbség! Hiszem azt, hogy nekünk a minőségi tényezőben kell az erőnket megmutatnunk és élnünk.

– *Szinte hallom, amint álmodozónak kiáltják ki Önt. Kivált azok, akik ezeket a gondolatokat magyarkodásnak tartják, és nekik már nemzetekre sincs szükségük, s azok eltüntetésén munkálkodnak. Továbbá erővel akarják eltéríteni az embereket attól, hogy saját történelmüket jobban megismerjék.*

– Ez sok-sok évszázada kezdődött, nem új keletű jelenség. Szerintem ezt azért kaptuk, mert letértünk arról az útról, amit nekünk a Teremtő, a magyarok istene kijelölt.

– *Mi ez az út?*

– A gyűlöletet ki kell cserélni szeretetre, a békétlenséget békére, az értetlenséget a megértésre, a tudatlanságot a tudásra. Hiszem azt, hogy a szeretet nem csak egy érzelmi állapot, hanem tudati állapota is az emberi létnek. A szeretet állapotában az ember nem képes megtenni olyan dolgokat, mint a szeretetlenség állapotában. De a jelenlegi világban nagyon magas köröknek az érdeke, hogy ne legyen szeretet, ne legyen lélek. Amikor valaki eljut arra a szintre, arra a szellemi-lelki érettségre, hogy nincs benne félelem, azzal már nem lehet mit kezdeni. Az már nem alkalmazható semmilyen rossz dologra. Önmagunkat kell tehát megismerni, azt, hogy az életutunkon, ebben a nagy, globális létben hol tartunk, és ezeket az akadályokat megértve tudunk továbblépni, egymást segítve. No, ebben van a magyarságnak, a Mag Népének nagyon komoly szerepe és küldetése. S visszatérve arra, hogy átrajzolták a határainkat, ez is valószínűleg a Teremtő akaratából történt meg. Másképp nem lehetett. Biztos vagyok abban, ha bármit is visszkapunk, nem erővel szerezzük vissza. Hanem a megértés útján. Ehhez kitartó és alapos munkát kell végeznünk.

– *Krisztusi követelményeket sorolt fel, amelyeket iszonyú nehéz teljesíteni, és emberileg nagyon nehéz út vezet ezeknek a követelményeknek a megértéséhez. Különösen azok számára, akik eddig is mindent erővel, vagy inkább erőszakkal értek el, nem pedig szolidaritással. Gondoljunk csak a „második Trianonra”, az 1947-es párizsi „béketárgyalásokra”, ahol Magyarország nem csak a békésen visszaszerzett magyar többségű területeit, javait, lakosságát veszítette el, de a függetlenségétől is megfosztották, és óriási jóvátétellel sújtották. Majd a magyar hadifoglyok és a civil lakosság százait vitték el szovjet munkatáborokba, az elcsatolt területek magyarságát pedig kegyetlenül meghurcolták. És ma is sok a gondja az ott élő magyaroknak. Meg az itt élőknek is, mert elég sokat bántanak bennünket. Ez is a mi utunk lenne? Hogy nekünk semmi sem megy könnyen?*

– Így van. Két út között választhatunk. Van a könnyű út, és van a helyes út. Míg a könnyű út általában nem helyes, a helyes út általában nem könnyű. Annak a küldetésnek eleget tenni, amit a Teremtőtől kaptunk, nagyon nehéz, mert sok az akadály. Sok az ellenérdek. Érdeke lesz-e vajon valamikor azoknak a hatalmaknak, melyek ma a világot irányítják az, hogy Magyarország valami jóvátételben részesüljön, hogy visszakapja, ami az övé? Erre azt mondom, nem lesz érdeke. Nekik a hódítás az érdekük. Meg a profit. Csakhogy azt mondom, ember tervez, Isten végez.

– *Jól érzem én, hogy Önt a hite nagyon sok mindenben segíti?*

– A hit nagyon fontos. Jézust megkérdezték a tanítványai, hogy Mester, mondd el nekünk, mi a hit? Elmentek egy hegy mellett, és Jézus annyit mondott: látjátok azt a hegyet? Ha egy szemernyi hitetek lenne, akkor bátran mondhatnátok annak a hegynek, hogy álljon odébb, és az a hegy engedelmesen odébb állna. Amit a hitnél is fontosabbnak és a jelen korban elengedhetetlennek tartok, az a tudás. Tudni egy teljesen más állapotot jelent, mint hinni. Hiszen ne felejtjük a mondást, mi szerint a „pokolba vezető út is jó szándékkal van kiköveve”. Például ha tudjuk, hogy kik voltak az őseink, hogy ki volt Atilla, hun királyunk, hogy milyen időtlen időkre vezethető vissza a magyar nyelv, hogy mekkora nemzetség is volt a magyarság, hogy mennyivel magasabb kultúrával rendelkeztek őseink, amikor visszajöttek a Kárpát-medencébe, s ezt a nagy és büszke nemzetet kik és milyen módon sanyargatták és sanyargatják több mint egy évezrede, akkor már nem lehet e néppel elhiteni, hogy primitív elődök leszármazottai vagyunk. Akkor már nem lehet azt mondani e népnek, hogy merjen kicsi lenni. De a tudás csak egy picike részére tértem most ki. A tudásnak és a tudatosságnak minden cselekedetünkben meg kell nyilvánulnia. Meggyőződésem, hogy a földi népek nem különbek abban az értelemben, ahogy egyesek gondolják magukról, hogy uralkodhatnak más népek felett. Ez illúzió. Azoknak pedig, akik felett uralkodni akarnak mások, azt mondom, hogy illúzió azt hinni, hogy nincs illúzió. Mindannyian lehetőségekkel születünk a Földre és nem többel. Attól függetlenül, hogy mely országban, milyen nyelvet beszélve, milyen valláshoz kötve éljük az életünket. Nem azért születünk, hogy uralkodjunk egymáson, hanem azért, hogy segítsük egymást. Mint Hunor és Magor. Persze ehhez, ennek megértéséhez is kell egy szellemi és lelki érés. Mindaddig, amíg ezt valaki meg nem érti, addig erővel akarja a másikra ráerőltetni az akaratát, előveszi a fegyvereket és ölni fog. Itt tart most a földi világ.